

Sygnatura akt IV Ka 280/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Waldemar Majka (spr.)
Sędziowie :	SO Tomasz Wysocki SO Agnieszka Połyniak
Protokolant :	Agnieszka Kaczmarek

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2013 roku

sprawy **D. A., T. W. i K. Z.**

oskarżonych z art. 278 § 1 k.k. i art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162 poz. 1568) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku (wyroku zaocznego wobec oskarżonego D. A.)

z dnia 28 lutego 2013 roku, sygnatura akt II K 1027/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazując Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Sygnatura akt IV Ka 280/13

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko T. W., K. Z. i D. A. oskarżając ich o to, że w nieustalonym okresie w 2012 roku przed dniem 15 września 2012 roku w L., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z terenu działki nr (...), zabrali w celu przywłaszczenia rzeźbę z barokowej grupy figuralnej z 1677 roku, wykonaną z polichromowanego piaskowca, przedstawiającą (...) o wartości nie mniejszej niż 30.000 złotych na szkodę J. S.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 k.k. i art. 108 ust. 1 z dnia 23 lipca 2003 roku ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r., Nr 162, poz. 1568) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2013 roku (sygnatura akt II K 1027/12) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonych D. A., T. W., K. Z. uznał za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i art. 108 ust. 1 z dnia 23 lipca 2003 roku ustawy o ochronie zabytków

i opiece nad zabytkami w zw. z art.11§2 k.k. i za to na podstawie art.278§1 k.k. w zw. z art.11§3 k.k. wymierzył im kary po 1 roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art.69§1 i 2 k.k. i art.70§2 k.k. wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo wszystkim oskarżonym zawiesił na okres próby 3 lat;

III. na podstawie art.73§2 k.k. w okresie próby oddał wszystkich oskarżonych pod dozór kuratora;

IV. na podstawie art.108 ust.3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami orzekł wobec oskarżonych D. A., T. W., K. Z. nawiązki po 4.000 złotych na rzecz (...) Z.;

V. na podstawie art.63§1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania:

- D. A. od dnia 7 grudnia 2012 r. do dnia 8 grudnia 2012 roku,

- T. W. w dniu 8 grudnia 2012 roku,

- K. Z. w dniu 8 grudnia 2012 roku;

VI. zwolnił oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych a poniesione w sprawie wydatki zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Ze wskazanym wyrokiem nie pogodził się Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wywodząc apelację zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych zarzucając:

I. obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art.108 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r., Nr 162, poz. 1568) w zw. z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2012 r. (Dz. U. z dnia 14 września 2011 r.) polegającym na wymierzeniu oskarżonym środka karnego w postaci nawiązki w wysokości po 4000 złotych, podczas gdy nawiązka ta powinna być orzeczona w minimalnej wysokości 4500 złotych;

II. obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art.413§2 pkt. 1 k.p.k. mającego wpływ na treść orzeczenia, polegającego na niedokładnym określeniu przypisanego oskarżonym czynu, poprzez niewskazanie w jego opisie, pełnego kryminogennego ich zachowania, mianowicie poprzez zaniechanie wskazania znamion przestępstwa polegającego na uszkodzeniu zabytku w postaci rzeźby z barokowej grupy figuralnej z 1677 roku, wykonaną z polichromowanego piaskowca, przedstawiającą (...), co pozostaje w sprzeczności z treścią uzasadnienia wyroku.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w opisie czynu pełnego kryminogennego zachowania oskarżonych D. A., T. W. i K. Z., poprzez opisanie w nim również znamion przestępstwa polegającego na uszkodzeniu zabytku, poprzez oderwanie głowy postaci figury, na skutek upadku rzeźby na ziemię, podczas jej kradzieży oraz poprzez wymierzenie oskarżonym nawiązki w wysokości po 4.500 złotych, natomiast w pozostałym zakresie wniósł o utrzymanie wyroku w mocy, zaś na rozprawie odwoławczej zmodyfikował wniosek wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja odniosła ten skutek, że koniecznym pozostawało uchylenie zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonych, a sprawa wymaga ponownego rozpoznania.

Z ustaleń uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż oskarżeni realizowali zamiar kradzieży i w toku realizacji tego zamiaru ze względu na swą nieudolność doprowadzili do uszkodzenia rzeźby.

Czyn kwalifikowany z art.108 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 roku o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami popełniony być może jedynie umyślnie, zaś opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zachowanie oskarżonych postrzegane być może co najwyżej jako działanie nieumyślne kwalifikowane z art.108 ust.2 cytowanej ustawy. Sąd I instancji przypisał w kumulatywnej kwalifikacji prawnej występki umyślne z art.108 ust.1 nie dokonując zmiany opisu czynu, gdy tymczasem w czynie zarzuconym nie zostały opisane znamiona i sama czynność sprawcza uszkodzenia zabytku, zaś w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku mowa jest o zniszczeniu (194 odwr.) a nie uszkodzeniu.

Powyższe uchybienia nie pozwalają zaakceptować zaskarżonego wyroku także i z tego powodu, iż w wypadku przyjęcia działania nieumyślnego nawiązka opisana w art.108 ust.3 ma charakter fakultatywny, choć argumentacja apelacji dotycząca minimalnej wysokości nawiązki jest oczywiście trafna.

Kolejnym uchybieniem nie sygnalizowanym w apelacji pozostaje rozbieżność w oznaczeniu daty czynu, bowiem w inny sposób oznaczona w czynie przypisanym oraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co jest o tyle istotne, że oskarżony K. Z. urodził się (...) roku, a zatem w miarę możliwości precyzyjne ustalenie daty czynu ma znaczenie z punktu widzenia możliwości uznania go za sprawcę młodocianego, ponieważ jeśli czyn popełniony został latem 2012 roku, to wówczas oskarżony miał już ukończone 21 lat

Z powyższych względów sprawa wymaga ponownego rozpoznania.